

Sygnatura akt: I C 512/18 upr

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 września 2018 roku

Sąd Rejonowy w Wąbrzeźnie I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Arleta Ratajczak

po rozpoznaniu w dniu 26 września 2018 roku w Wąbrzeźnie na rozprawie

sprawy z powództwa: **U. (...) z siedzibą w W.**

przeciwko: **D. Z. (1)**

- o zapłatę

- 1) oddała powództwo w całości;
- 2) ustala, że koszty procesu ponosi strona powodowa.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka - Twarogowska

POUCZENIE

Pozwany, przeciwko któremu zapadł wyrok zaoczny, może złożyć do tutejszego Sądu sprzeciw w ciągu dwóch tygodni od daty doręczenia mu wyroku.

W piśmie zawierającym sprzeciw pozwany powinien przytoczyć zarzuty, które pod rygorem ich utraty należy zgłosić przed wdaniem się w spór co do istoty sprawy, oraz okoliczności faktyczne i dowody. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w sprzeciwie bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności.

Sprzeciw złożony po terminie oraz sprzeciw, którego braków strona w wyznaczonym terminie nie uzupełniła, Sąd odrzuca na posiedzeniu niejawnym.

Jeżeli sprzeciw zostanie złożony prawidłowo, sprawa zostanie rozpoznana w zwykłym trybie przez Sąd I instancji.

Powód może wnieść apelację od niniejszego wyroku zaocznego do Sądu Okręgowego w T. VIII Wydział Cywilny Odwoławczy, za pośrednictwem Sądu Rejonowego w Wąbrzeźnie I Wydziału Cywilnego, w terminie 14 dni od dnia doręczenia mu wyroku wraz z uzasadnieniem lub w terminie 21 dni od daty doręczenia mu wyroku zaocznego, gdy powód nie złożył wniosku o uzasadnienie. Sąd uzasadnia wyrok zaoczny jedynie wówczas, gdy powództwo zostało oddalone w całości lub w części (art. 342 k.p.c.). Termin do złożenia przez powoda wniosku o uzasadnienie wynosi 7 dni licząc od daty doręczenia mu wyroku zaocznego.

Strony i ich przedstawiciele mają obowiązek zawiadomić Sąd o każdej zmianie miejsca zamieszkania. W razie zaniebdania tego obowiązku pismo sądowe pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, chyba, że nowy adres jest Sądowi znany.

W przypadku nie złożenia sprzeciwu co do istoty sprawy, stronie przysługuje zażalenie na postanowienie w przedmiocie kosztów procesu zawarte w wyroku zaocznym. Wnosi się je do Sądu Okręgowego w T. za pośrednictwem tutejszego Sądu w terminie 1 tygodnia od dnia doręczenia odpisu wyroku zaocznego. Zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom przepisany dla pisma procesowego oraz zawierać wskazanie zaskarżonego postanowienia i wniosek o jego zmianę lub uchylenie, jak również zwięzłe uzasadnienie zażalenia ze wskazaniem w miarę potrzeby nowych faktów i dowodów.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

SSR Ludmiła Dulka - Twarogowska

W., dnia 26 września 2018 r.

Sygn. akt I C 512/18 upr

UZASADNIENIE

W dniu 28 czerwca 2018 roku powód U. (...) w W., działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym, skierował do Sądu pozew, w którym wniósł o zasądzenie na swoją rzecz od D. Z. (1) kwoty 944,37 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia powództwa do dnia zapłaty, a także kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, iż dochodzona wierzytelność została przez niego nabyta w drodze cesji z 06 czerwca 2013 roku od (...) spółki z siedzibą w L. w A., a powstała ona w wyniku zawarcia przez pozwanego oraz (...) S.A. umowy z 23 marca 2007 roku, z której strona pozwana nie wywiązała się. Po zawiadomieniu pozwanego o przelewie wierzytelności oraz wezwaniu do zapłaty, dokonał on częściowej spłaty zadłużenia, co według powoda stanowiło uznanie długu, a zarazem zrzeczenie się zarzutu przedawnienia (k.3-4v).

Pozwany D. Z. (1) nie stawił się na rozprawę, będąc prawidłowo zawiadomionym o jej terminie (k.30), nie żądał rozpoznania sprawy pod swoją nieobecność i nie zajął żadnego stanowiska procesowego.

Sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 12 marca 2007 roku pomiędzy (...) S.A. w W., a pozwanym D. Z. (1) została zawarta umowa pożyczki nr (...). Stosownie do jej zapisów kwota do wypłaty wynosiła 800,00 zł, zaś łączne zobowiązanie do spłaty - 1.223,04 zł. Pozwany zobowiązał się spłacić pożyczkę w 26 tygodniowych ratach wynoszących po 47,04 zł, których terminy spłaty były liczone począwszy od 19 marca 2007 roku. Zgodnie pkt 23 umowy w przypadku, gdy pożyczkobiorca opóźniał się ze spłatą kwoty równej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca miał prawo wezwać pożyczkobiorcę do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, a w przypadku braku zapłaty mógł wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. Pozwany nie spłacił pożyczki, a wierzytelność wynikająca ze wskazanej umowy wynosząca 932,04 zł została następnie przeniesiona przez (...) S.A. w W. na rzecz (...), a następnie na rzecz powoda w oparciu

o umowę nabycia wierzytelności z 6 czerwca 2013 roku. O powyższym powiadomiono pozwanego wraz z propozycją spłaty zadłużenia w ratach. W okresie od 5 listopada 2015 roku do 7 kwietnia 2017 roku pozwany w ramach spłaty pożyczki dokonał piętnastu wpłat na rzecz powoda w łącznej kwocie 291,35 zł.

Okoliczności bezsporne, ponadto dowody:

- ***umowa pożyczki (k.5-5v);***
- ***oświadczenie o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki (k.8v-9),***
- ***umowa nabycia wierzytelności wraz z załącznikiem nr 1 (k.6-8, k.10);***
- ***zawiadomienie pozwanego o przelewie wierzytelności (k.15-15v);***
- ***propozycja porozumienia (k.16-16v);***
- ***oświadczenie serwisera wierzytelności (k.11);***

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jako przedawnione nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 339 § 1 k.p.c., jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę, albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wydaje wyrok zaoczny. Sąd nie może wydać wyroku zaocznego, jeżeli pomimo niestawiennictwa pozwanego na rozprawie, żądał on przeprowadzenia rozprawy w swej nieobecności albo składał już w sprawie wyjaśnienia ustnie lub na piśmie (art. 340 k.p.c.), stwierdzono nieprawidłowość w doręczeniu wezwania albo jeżeli nieobecność pozwanego jest wywołana nadzwyczajnym wydarzeniem lub inną znaną sądowi przeszkodą, której nie można przewyciężyć (art. 214 § 1 k.p.c.).

W realiach niniejszej sprawy zachodziły podstawy do wydania wyroku zaocznego, ponieważ pozwany nie wdał się w spór co do istoty sprawy, pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie rozprawy, nie stawiał się na nią, nie zajął żadnego stanowiska procesowego, nie wnosił o przeprowadzenie rozprawy w swojej nieobecności, ponadto brak było podstaw, aby przyjąć, iż wystąpiły szczególne przeszkody uniemożliwiające jego stawiennictwo do Sądu.

Powód dochodzi pozwem spełnienia przez pozwanego zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki, w związku z przelewem wierzytelności na jego rzecz.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Natomiast z treści § 2 tego przepisu wynika, że wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Wierzytelność, przechodzi na nabywcę solo consensu, tj. przez sam fakt zawarcia umowy przelewu.

Łączący pierwotnego wierzyciela z pozwanym stosunek prawny reguluje art. 720 k.c., zgodnie z którym przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki w świetle unormowań kodeksu cywilnego może mieć zarówno charakter odpłatny, jak i nieodpłatny, a do głównych świadczeń stron należy zaliczyć udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu (po stronie pożyczkodawcy) oraz zwrot tych środków (po stronie pożyczkobiorcy).

Zgodnie z art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata. W myśl art. 120 § 1 k.c., bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne.

Należy wskazać, iż roszczenie pierwotnego wierzyciela pozostawało w związku z prowadzeniem przez niego działalności gospodarczej, a tak ustalona kwalifikacja nie mogła ulec zmianie z powodu zmiany podmiotowej po stronie wierzyciela, dlatego Sąd przyjął, iż termin jego przedawnienia wynosił 3 lata (art. 118 k.c.). Z kolei roszczenie o odsetki z tytułu opóźnienia jako roszczenie okresowe przedawniało się w terminie 3-letnim zgodnie z art. 118 k.c., nie później jednak niż z upływem terminu, w którym przedawniało się roszczenie o zapłatę kwoty głównej (vide: wyrok SN z 20.10.2006r., sygn. IV CSK 134/05, Legalis nr 156806).

W myśl postanowień umowy pożyczki nr (...), w sytuacji, gdy pozwany D. Z. (1) opóźniał się ze spłatą kwoty równej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pierwotny wierzyciel miał prawo wezwać go do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy pożyczki, a w przypadku braku zapłaty mógł wypowiedzieć umowę w terminie 30 dni od doręczenia wypowiedzenia. Powód nie wskazał, kiedy doszło do wypowiedzenia umowy pożyczki przez pierwotnego wierzyciela oraz nie przedłożył dowodu doręczenia pisma wypowiadającego umowę pozwanemu, jednak nie miało to znaczenia w niniejszej sprawie. Bezsprornie pozwany był zobowiązany do spłaty pożyczki w 26 tygodniowych ratach począwszy od 19 marca 2007 roku, a zatem w sytuacji, gdy termin płatności ostatniej raty przypadał na 10 października 2007 roku, roszczenie o jej zapłatę stało się wymagalne 11 października 2007 roku. Oznacza to, iż całe roszczenie wynikające z przedmiotowej umowy pożyczki uległo przedawnieniu najpóźniej z dniem 11 października 2010 roku.

Z ustalonego stanu faktycznego wynika, iż w okresie od 5 listopada 2015 roku do 7 kwietnia 2017 roku pozwany częściowo spłacił zobowiązanie wynikające z umowy pożyczki, poprzez dokonanie 15 płatności na rzecz powoda, który uprzednio nabył wierzytelność na podstawie umowy cesji z 6 czerwca 2013 roku. Tego rodzaju zachowanie pozwanego należy traktować jako formę niewłaściwego uznania roszczenia, które nie mogło jednak spowodować przerwania biegu terminu przedawnienia, ponieważ wierzytelność była już wcześniej przedawniona a zobowiązanie miało w tym czasie charakter zobowiązania naturalnego (vide: wyrok SN z 12.10.2006r., sygn. I CSK 119/06, Legalis nr 304537).

Pozwanego D. Z. (2) należy traktować jako konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c., ponieważ jako osoba fizyczna zawarł z przedsiębiorcą umowę, która nie była związana bezpośrednio z jego działalnością gospodarczą lub zawodową.

W myśl art. 117 § 2¹ k.c., po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi. Wskazany przepis w oparciu o art. 5 ust. 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 roku o zmianie ustawy – Kodeks Cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2018.1104) znajduje zastosowanie do roszczeń przedawnionych przysługujących przeciwko konsumentowi, co do których do dnia wejścia w życie tej ustawy, tj. do 9 lipca 2018 roku, nie podniesiono zarzutu przedawnienia, a więc także w niniejszej sprawie.

Jak wynika z uzasadnienia rządowego projektu wskazanej ustawy, art. 117 § 2¹ k.c. stanowi **regulację szczególną** wobec art. 117 § 2 k.c. (lex specialis derogat legi generali) i powoduje, że już z chwilą upływu terminu przedawnienia następuje z mocy ustawy przekształcenie roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi w zobowiązanie niepełne (naturalne), skutkujące niemożnością jego przymusowej realizacji, czyli niemożnością jego dochodzenia przed sądem (vide: (...) sejmowy nr (...), s.2-4).

Przez sformułowanie „nie można domagać się zaspokojenia roszczenia” należy zatem rozumieć zarówno brak możliwości podejmowania jakichkolwiek czynności mających na celu zaspokojenie się przez wierzyciela w drodze przymusu państwowego, jak i nakaz uwzględnienia przez sąd upływu terminu przedawnienia z urzędu.

Art. 117 § 2¹ k.c. nie przewiduje możliwości zrzeczenia się przedawnienia przez konsumenta, co w ocenie Sądu oznacza, iż w przypadku, gdyby do takiego zrzeczenia doszło, należy je traktować jako pozbawione skutków prawnych. Zrzeczenie się przedawnienia (zarzutu) jest więc możliwe jedynie na gruncie art. 117 § 2 k.c., stanowiącym lex generalis

względem art. 117 § 2¹ k.c. i tylko przez podmioty niebędące konsumentami. Jako dodatkowy argument przemawiający za taką interpretacją należy podnieść, iż początkowo projekt wskazanej ustawy nowelizującej przewidywał dodanie art. 43a ust. 1 do ustawy z 30 maja 2014 roku o prawach konsumenta (Dz.U.2017.683), który stanowił, że „po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi, chyba, że zrzeka się on przedawnienia (vide: (...)) z czego jednak zrezygnowano.

W świetle powyższego powoływanie się przez powoda na zrzeczenie się (zarzutu) przedawnienia przez pozwanego, z uwagi na dokonanie częściowej spłaty przedawnionego roszczenia, nie mogło zasługiwać na uwzględnienie.

Na marginesie wypada zauważyć, iż nawet gdyby hipotetycznie przyjąć, iż w niniejszej sprawie pozwany mógł skutecznie zrzec się przedawnienia, to takie zrzeczenie i tak nie miało miejsca.

W ocenie Sądu z uwagi na doniosłe następstwa nie należy pochopnie przyznawać waloru zrzeczenia się przedawnienia wszelkim zachowaniom dłużnika. Wprawdzie zrzeczenie się przedawnienia roszczenia nie wymaga żadnej szczególnej formy, to jednak, aby uznać, że do niego doszło należy ustalić, że dłużnik miał świadomość przedawnienia kierowanego pod jego adresem roszczenia oraz konsekwencji zrzeczenia się przedawnienia roszczenia i zrzekł się go w sposób wyraźny (vide: wyrok SN z 19.03.1997r., sygn. II CKN 46/97; wyrok SN z 16.02.2012r., sygn. III CSK 208/11, Legalis nr 469567; wyrok SN z 15.10.2004r., sygn. II CK 68/04, Legalis nr 67326).

Z dokonanych w sprawie ustaleń wynika, iż pozwany dokonał częściowej spłaty zobowiązania, stanowiącej formę niewłaściwego uznania długu, które ma jednak odmienny charakter prawny od zrzeczenia się przedawnienia. Na gruncie niniejszej sprawy nie przemawia za tym, iż D. Z. (1), którego wezwano do zapłaty, działał wówczas ze świadomością przedawnienia roszczenia i wolą zrzeczenia się przedawnienia. W tej sytuacji stanowisko powoda należy traktować, jako próbę wykorzystania niewiedzy słabszego podmiotu i niesłusznego obciążenia pozwanego konsekwencjami, co do których nie istnieją żadne podstawy, aby przyjąć, że ich wywołanie stanowiło jego intencję.

Roszczenie powoda w chwili wystąpienia z pozwem wszczynającym niniejsze postępowanie, a więc w dniu 28 czerwca 2018 roku było przedawnione, co Sąd był zobowiązany uwzględnić z urzędu, dlatego w pkt 1 wyroku powództwo podlegało oddaleniu w całości.

W pkt 2 wyroku Sąd ustalił, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania, iż koszty procesu ponosi strona powodowa, która w całości przegrała spór sądowy.

Sędzia Sądu Rejonowego

Ludmiła Dulka-Twarogowska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...);

3. (...)

W., 19 października 2018r.

SSR Ludmiła Dulka-Twarogowska